

KLUBÍČKO

3. číslo Únor 2012

PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA

Vydání tohoto čísla připravily: Maky, Kiki, Terka, Bety, Eliška, Anička, Barča

"Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství." (Mt 5, 7)

**V měsíci únoru MYSLÍME NA NEMOCNÉ A OSAMĚLÉ,
vždyť je to měsíc svatého Valentýna!**

V den svátku Panny Marie Lurdské - 11. února, si připomínáme Světový den nemocných. 14. února potom den všech zamilovaných – svátek svatého Valentýna.

Milé čtenářky, milí čtenáři,
únorové téma není jen o nemocných a opuštěných, ale především o **naději a zázracích**.

Nemocných a smutných kolem nás je mnoho. Nejen na těle, ale i na duši. Může to být stará babička, sused od vedle, spolužák, který si zlomil ruku, zamlklá kamarádka, miminko v nemocnici, ale i opuštěný a zraněný pejsek. Všichni jsou často nešťastní, plní bolesti a cítí se osamělí.

Stačí ale málo, třeba jen vyslechnout, pohladit, popovídat si, dodat alespoň zrníčko naděje, ukázat jim, že vám na nich záleží, že je máme rádi.

Úkolem tohoto měsíce je věnovat alespoň krátký čas někomu nemocnému, smutnému nebo opuštěnému. **Vždyť únor je také měsícem lásky!**

V tomto čísle:

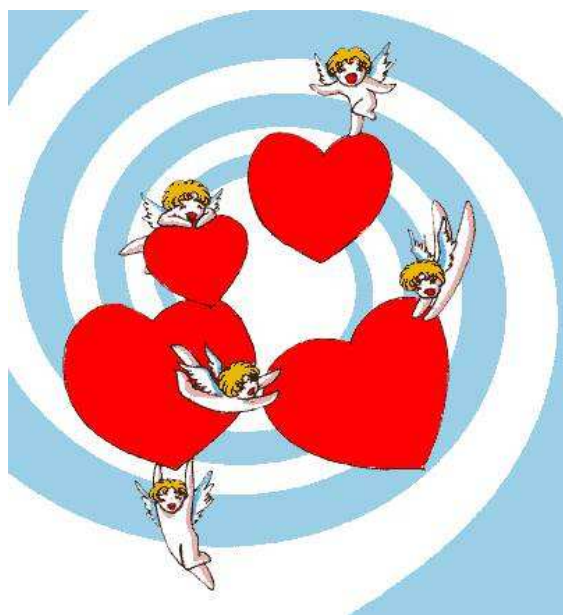
Svatý Valentýn - kdo to byl?

Mám Tě rád! - v několika jazycích

Příběh o přátelství, hádanka a další

Svatý Valentin

Na sv. Valentina je zvykem obdarovat lidi, které máme rádi, nějakou maličkostí-přáníčkem, sladkostmi nebo květinami. Myslím, že je to pěkný zvyk-vzájemně si říkáme, že se máme rádi, vážíme si jeden druhého a jsme vděční, že se máme...

Mnozí říkají, že sv. Valentin je výmyslem cukrářů a květinářů, aby zvýšil svůj obrat. Ale to není pravda, svátek sv. Valentina není výmysl-on skutečně žil!

Ve 2. stol. našeho letopočtu byl biskupem v Terni. To je město ve střední Itálii, leží asi 65 km od Říma. Tehdy panoval ve střední Evropě římský císař a Terni se nazývalo Interamna. Jako biskup se snažil vést a povzbuzovat společenství křesťanů, kteří ve městě žili, a zároveň evangelizoval, tedy získával pro Krista, pohanské obyvatele.

Legendou se stal díky jednomu svému skutku: oddával totiž tajně snoubence, jejichž rodiny lásce nepřály a sňatek jim zakazovali. Vždy po obřadu je obdaroval květinami ze své zahrady. Nechápal, proč by někdo měl zakazovat sňatek lidem, kteří se mají rádi. Jen proto, že jsou to vojáci, otroci nebo že jejich rodiny jsou proti. Copak není Boží vůle, aby všichni lidé, ať chudí nebo bohatí, byli šťastní?

Netrvalo dlouho a jeho jméno nebylo známé jen v Terni a okolí. Jeho proslulost se rychle šířila až do Říma. Tehdejší císař, jmenoval se Claudius, s ním chtěl hovořit. Chtěl zjistit, z čeho pochází jeho sláva...

Nakonec s císařem vedl dlouhý a velmi zajímavý rozhovor. Přesto mělo tohle setkání pro Valentina nepříjemný následek-císař ho nechal popravit. Před popravou se mu podařila jedna úžasná věc-uzdravil dceru žalárníka, která byla od narození slepá. Následkem tohoto zázraku se nechala celá její rodina pokřtít.

Některé zvyky, spojené se svátkem sv. Valentina, vzbuzují k úsměvu. Tak třeba: někde dívky věří, že se provdají za muže, kterého uvidí o svatém Valentinu jako prvního. Ale uznejte: to by museli být všichni poštovní doručovatelé, popeláři nebo tramvaj dávno ženatí!

Jiná pověra říká, že když se dívka zdá v noci na sv. Valentina o nějakém chlapci, tak si ho vezme za muže.

Tento svátek není jen pro zamilované. Podle mě by to měl být den, kdy svým blízkým a přátelům malou pozorností a dárkem ukazujeme, že je máme rádi a záleží nám na nich.

Mít někoho rád a cítit lásku od druhých, to je vlastně hlavní poselství křesťanství!!!

Podle časopisu Duha č. 11, 2009

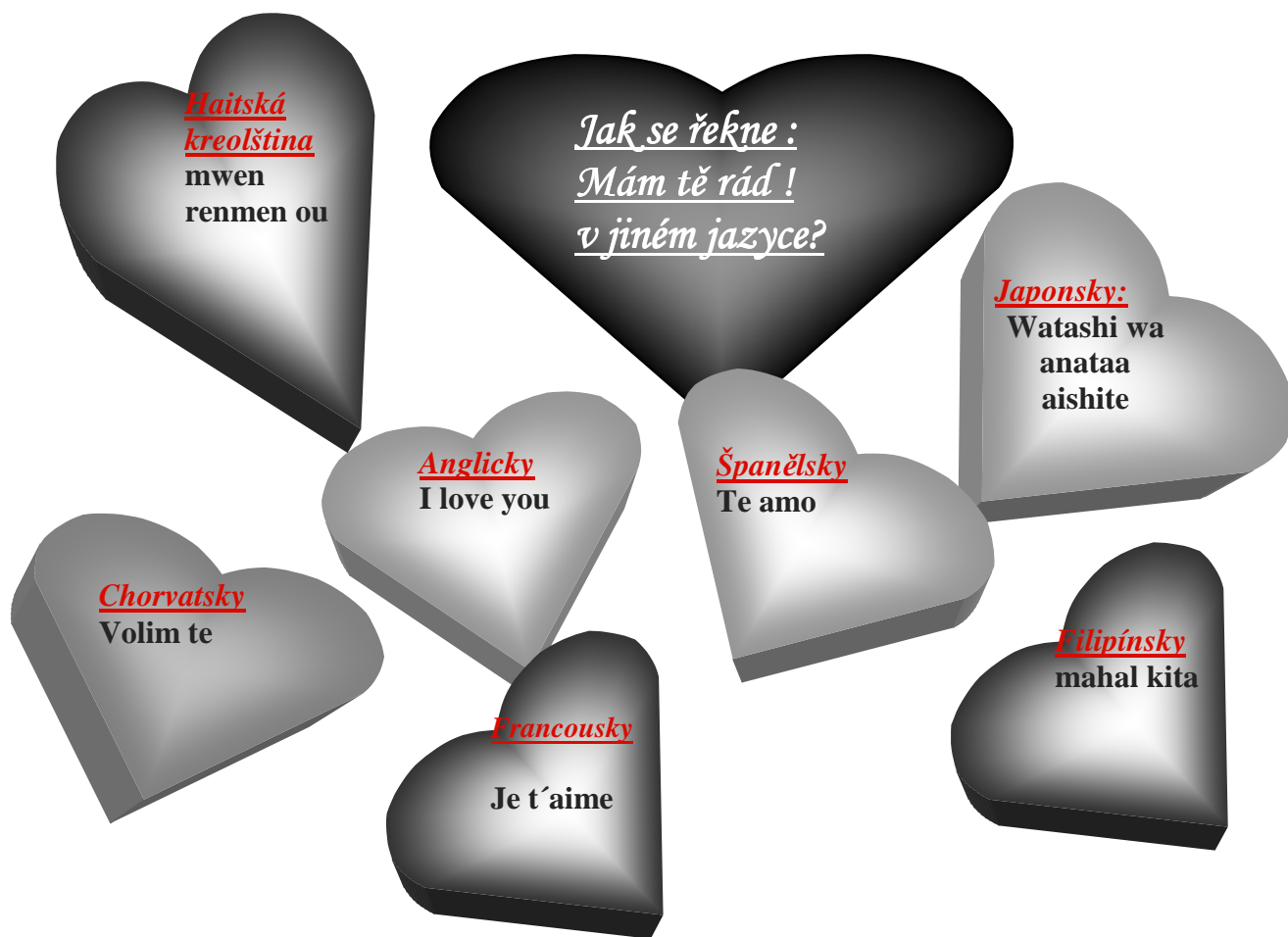
Zpracovaly Bára Šidlíková a Anička Petrziková 6.B

Obrázky:

<http://www.misijnidila.cz/aktivity/promale/most/mea9.pdf>

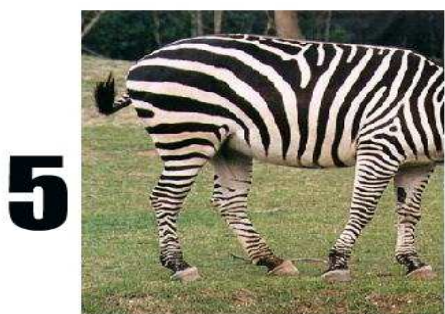
<http://www.ecology.md/articles/valentine/pic03.jpg>

<http://www.svaty-valentyn.cz/wp-content/uploads/2007/11/valentyn.jpg>

připravila: Terka

Hádanky - Máme rádi zvířata

1 slon, 2 ježek, 3 liška, 4 zajíc, 5 zebra

připravila: Kiki

Starý strom (příběh o přátelství a naději)

Bylo to již dávno, co mě zasadili tady v parku poblíž školy. Chodili mě sem dvakrát týdně zalévat. Děti procházely okolo mne ze školy i do školy. A léta plynula tak rychle, že jsem ani nevnímal, jak se z jara stalo léto, z léta podzim a nakonec z podzimu zima.

Už jsem stál u školy několik let, během kterých mi přibyla moc milá společnice - lavička. Velmi jsme si rozuměli. Ale nikdy jsme nebyli úplně sami. Zastavili se tu buď děti nebo starší lidé, aby tu na chvíli poseděli. S mou milou společnicí bylo na světě krásně. Dokonce bych řekl, že se stala mou součástí, součástí mé duše. Ale má duše nebyla to jediné, co se měnilo. Za těch čtyřicet osm let, co jsem tu začal žít nový život, se měnilo i mé okolí, nyní jsem nebyl u školy jen já. Byly tu i další stromy, avšak já byl nejvyšší z nich.

V mé koruně byla spousta ptáků se svými hnízdy. Bylo krásné každý rok pozorovat, jak učí své mladé létat samostatně se nakrmit, dokonce i stavět hnízda. Byl to krásný čas. Život byl zkrátka krásný. Až jednoho dne mě něco ráno probudilo, bylo to něco, co leželo na lavičce - vystlaná krabice dečkou a v ní malé koťátko. Nahlédl jsem do krabice bylo krásné mourovaté. Chytlo vás u srdce, když jste ho viděli. Hned jsem hledal majitele onoho krásného tvorečka. Ale nikdo tam nebyl. Uvědomil jsem si, že musím tomu koťátku nějak pomoci. Avšak nevěděl jsem jak.

Dumal jsem nad tím dlouho, ale nenašel jsem odpověď. Odpovědí, kterou jsem hledal, byly až děti, které šly ráno do školy. Všechny si ho hladili. Odpoledne mu přinesly trošku mléka do malé plastové misticčky. Koťátko se prozatím zabydlelo ve své krabici. A tehdy jsem dostal ten nápad. Trvalo mi to sice delší dobu, ale výsledek stál za to. U kořenů jsem vytvořil malou dutinu, kam by se mohlo koťátko schovat. Ovšem v té době už to nebylo koťátko, ale Micka. Navykla si na tohle jméno od dětí. Ty jí přinesly každé ráno trošku mléka či smetany. Micka se dokonce naučila sama lovit myši. Vždycky si nějakou donesla do svého nového příbytku, ve kterém měla samozřejmě i barevnou deku, kterou jí některé z dětí vystlalo její domeček.

Čas ubíhal jak voda v potoce, Micka vyrostla, má drahá lavička ztratila svou barvu a já jsem celý den pozoroval malé ptáčky, kteří hnízdili v mé koruně. Bylo jednoho krásného rána, když jsem se probudil nakoukl jsem k Micce do příbytku, ale ona tam nebyla. Volal jsem na ni: „Micko! Micil! Čičiči!“ ale neozvala se. Byla pryč, čekal jsem na ni ještě čtyři dny. Nepřišla! Tolik jsem se o ni bál! Doufal jsem, že je v pořádku. Jednoho dne si u lavičky hrály dvě děti a vyprávěly si, jak mají doma mourovatou kočičku, které se ujaly. Micka! S velkým dojetím

jsem od té chvíle každý den vyhlížel děti a čekal, jestli si u mého kmene budou znovu hrát.

Nyní bez Micky jsem tu byl opět zas a pouze já a paní lavička. Začali jsme utužovat naše přátelství. Ale po nějaké době nám bylo oznámeno, že náš čas končí, že u školy již nebudu dál vyhlížet na děti ve třídách a že na mém místě bude stát nová silnice. Snažil jsem se na to tolik nemyslet, až jsem na to úplně zapomněl. Vzpomněl jsem si až tehdy, když přišli nějakí cizí muži v oranžových kombinézách a odnesli mi mou starou přítelkyni lavičku neznámo kam. Pochopil jsem, že můj čas přišel.

Už slyším, jak startují motorové pily ten zvuk je strašný. Ale nebojím se, bude to ze začátku ostrá bolest, ale pak už to ani nebudu cítit. Ptáci skoro ztichli. Slyším je ještě v dálce. Poslední pohled do krajiny na svět, který tu pro mě byl celý život, a paní lavičku která je odhozená na zemi okus dál. Sbohem, sbohem světe a lavičko, Micko, ptáčci, kteří jste byli celý můj život. Budete mi chybět. Všechny jsem vás miloval, byli jste celý můj život. Naposled pohlédnu do krajiny. A pak už jen cítím, jak se mi vítr opírá jemně do větví, to, jak padám k zemi v mdlobách.

„Jé, tady leží nějaké semínko!“ vykřikl malý prvňáček a běžel za svou maminkou, která seděla na staré lavičce uprostřed malého, ale krásného parku. „Ukaž,“ řekla maminka a usmála se, „to je semínko javoru, chceš ho zkusit zasadit?“ A chlapec se sklonil, udělal důlek, vložil do něj semínko a zahrnul ho zemí.

Bylo to již dávno, co mě zasadili ...

Napsala Eliška Soukupová 9.A

http://img.fotoalba.centrum.cz/img1/5200/2275200_4_v3bgfkieoi.j

ZÁLOŽKA

Na závěr si můžete vytvořit záložku s krásnou modlitbou PMDD. Obrázek pochází z misíí v Africe- <http://www.missionariesofafrica.org/images/hp-pic.jpg> Vystříhnete obrys záložky, přehnete ji uprostřed a slepte. Pokud máte možnost, záložku si zalaminujte:-):

Modlitba
Papežských misijních děl dětí

*Ježíši můj, mám Tě rád,
jsi můj věrný kamarád.*

*Modlitba k tobě letí,
prosím Tě za všechny děti.
Potřebným chci pomáhat,
lásku, radost rozdávat.
Pane Bože při mně stůj,
chci být misionář tvůj.*

*Svatá Maria,
Královno nebe,
o pomocnou ochranu
prosíme Tebe.*

Amen.

Klubíčko
únor 2012

Únorové číslo pro vás připravily Kikí,
Maky, Bety, Terka...

